

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

31 ม.ค. 2567
(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๕๖๑/๒๕๖๑
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๒๖ /๒๕๖๗

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๑๐ เดือน มกราคม พุทธศักราช ๒๕๖๗

ระหว่าง { นายศิริชัย อรุณเชื้อวิจิตร ผู้ฟ้องคดี
นายเกียรติชัย ธารีบุรณ์ชัย ที่ ๑ ผู้ร้องสอด
นางงามตา ธารีบุรณ์ชัย ที่ ๒
ผู้อำนวยการเขตสัมพันธวงศ์ ที่ ๑
หัวหน้าฝ่ายโยธา สำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ ๒
กรุงเทพมหานคร ที่ ๓ } ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และการกระทำละเมิดของหน่วยงานทางปกครองหรือเจ้าหน้าที่ของรัฐอันเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ร้องสอดที่ ๑ อุทธรณ์คำพิพากษา ศาลปกครองกลาง คดีหมายเลขดำที่ ๕๗๑/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ ๑๓๗๕/๒๕๖๑

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องและแก้ไขเพิ่มเติมฟ้องว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารพาณิชย์ ๔ ชั้น เลขที่ ๒๑๒ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ติดกับอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ เจ้าของอาคารดังกล่าวได้ทำการก่อสร้างต่อเติมอาคาร โดยใช้ผนังกำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นกำแพงร่วม โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ทำให้ผนังกำแพงบ้านของผู้ฟ้องคดีตั้งแต่

/ชั้นที่หนึ่ง...

ชั้นที่หนึ่งถึงชั้นดาดฟ้าได้รับความเสียหายทั้งภายนอกและภายใน ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เพิกเฉย ไม่ดำเนินการใด ๆ เพื่อให้เจ้าของอาคารระงับการก่อสร้าง รื้อถอน หรือแก้ไขอาคารให้ถูกต้องตามกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อผู้ตรวจการแผ่นดิน และมีหนังสือ ลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร จนกระทั่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้เจ้าของอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ รื้อถอนอาคารบริเวณที่ดัดแปลงชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร ให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง โดยเจ้าของอาคารได้รับคำสั่ง เมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่เมื่อพ้นระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่ง เจ้าของอาคารก็ยังไม่ได้ดำเนินการรื้อถอนอาคารตามคำสั่งแต่อย่างใด กลับก่อสร้างอาคารเพิ่มเติมขึ้นอีก โดยที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้เข้ามาควบคุม ห้ามปราม หรือดำเนินการใด ๆ เพื่อให้เจ้าของอาคารปฏิบัติตามคำสั่ง แม้ภายหลังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ฟ้องผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นจำเลยต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ.๓๙๓๐/๒๕๕๘ หมายเลขแดงที่ อ. ๔๓๒๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ โดยศาลมีคำพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลยคนละ ๓ เดือน ๑๕ วัน รอลงอาญา ๒ ปี ปรับคนละ ๗๒,๘๐๐ บาท และปรับอีกวันละ ๑๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ร้องสอดทั้งสองจึงต้องรื้อถอนอาคารตามคำพิพากษาและตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองยังคงฝ่าฝืนไม่ดำเนินการใด ๆ ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๕๙ ถึงปลัดกรุงเทพมหานคร เพื่อสอบถามความคืบหน้าในการรื้อถอนอาคารของผู้ร้องสอด แต่ไม่ได้รับคำชี้แจงใด ๆ จากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ดำเนินการให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่อาคารของผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ มีฝนตกหนักทั่วกรุงเทพมหานคร ทำให้น้ำไหลเข้าม้านบ้านของผู้ฟ้องคดีตามรอยต่อบริเวณผนังอาคาร เป็นเหตุให้ผนังอาคารและสิ่งของภายในอาคารของผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าจ้างช่างซ่อมแซมชั้นดาดฟ้าพร้อมค่าวัสดุ เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นอกจากนี้ยังมีค่าเสียหายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจนับแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ อันเป็นวันท่าละเมียดจนถึงวันฟ้อง (วันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๘) เป็นเวลา ๒๙๕ วัน เป็นเงินวันละ ๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑,๔๗๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นค่าเสียหายจำนวนทั้งสิ้น ๑,๕๑๕,๐๐๐ บาท ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จะต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีจำนวนครึ่งหนึ่งของความเสียหายทั้งหมด คิดเป็นเงินจำนวน ๗๕๗,๕๐๐ บาท ส่วนอีกครึ่งหนึ่งผู้ฟ้องคดีจะฟ้องคดีต่อศาลแพ่งต่อไป ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

/ขอให้...

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เร่งรัดให้เจ้าของอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ รื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมทั้งหมดออกไปพร้อมซ่อมแซมส่วนที่เสียหายโดยเร็ว

๒. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการรื้อถอนอาคารที่ต่อเติมผิดกฎหมายตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยควบคุมอาคาร

๓. ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๗๕๗,๕๐๐ บาท และให้ชดใช้ค่าเสียหายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ เป็นเงินวันละ ๕,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะรื้อถอนอาคารเสร็จ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องไปจนกว่าจะชำระเสร็จ

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเรียกกรุงเทพมหานครเข้ามาเป็นคู่กรณี โดยกำหนดให้เป็นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และเรียกนายเกียรติชัย ธารีบุญชัย และนางงามตา ธารีบุญชัย เข้ามาเป็นคู่กรณีในคดีโดยกำหนดให้เป็นผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ตามลำดับ ตามข้อ ๗๘ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ฝ่ายโยธาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าตรวจอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร พบว่ามีการก่อสร้างดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นบริเวณทางเดินหลังอาคารขนาดประมาณ ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ แจ้งเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารดังกล่าวให้ชี้แจงและแสดงเอกสารหลักฐานการขออนุญาตเกี่ยวกับการดัดแปลงอาคารต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายโยธา ภายใน ๑๕ วัน แต่เจ้าของอาคารไม่ดำเนินการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง เลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และคำสั่ง เลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองระงับการดัดแปลงอาคารจนกว่าจะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และมีคำสั่ง เลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามผู้ร้องสอดทั้งสองหรือบุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคารหรือบริเวณของอาคารในส่วนที่มีการดัดแปลง และได้มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๓๕๗๘ ลงวันที่ ๙ กันยายน ๒๕๕๗ แจ้งการดำเนินการดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง เลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารบริเวณที่ดัดแปลงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย ชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร ให้เสร็จภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง เนื่องจากการก่อสร้างดังกล่าวไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องตามกฎหมายได้ แต่เมื่อครบกำหนดตามคำสั่งดังกล่าว ผู้ร้องสอดทั้งสองยังคงเพิกเฉย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือ

/สำนักงาน...

สำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๕๑๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๘ ร้องทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ ขอให้ดำเนินคดีอาญากับผู้ร้องสอดทั้งสอง ตามมาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ส่วนกรณีนี้ ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าได้รับความเสียหายจากการที่น้ำฝนไหลซึมเข้ามาในอาคารทำให้ผนังอาคารและ สิ่งของภายในอาคารได้รับความเสียหาย เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และค่าจ้างช่างซ่อมแซม ฝ้าเพดานพร้อมค่าวัสดุ เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท นั้น ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานใด ๆ มาแสดงตามกล่าวอ้าง ส่วนความเสียหายต่อจิตใจวันละ ๕,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ เป็นต้นไปจนกว่าผู้ร้องสอดทั้งสองจะรื้อถอนอาคารเสร็จนั้น แสดงว่า ผู้ฟ้องคดีรู้หรือควรรู้ถึงเหตุแห่งการฟ้องคดีนับแต่วันดังกล่าว การที่ผู้ฟ้องคดียื่นคำฟ้องเพิ่มเติม เมื่อวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๙ จึงเป็นการฟ้องคดีเมื่อพ้นระยะเวลาการฟ้องคดีตามมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ผู้ฟ้องคดี จึงไม่มีอำนาจฟ้องเรียกค่าเสียหายต่อจิตใจจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสาม

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า ขอให้เอาคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำให้การของตน และเพิ่มเติมว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ร้องทุกข์ ต่อพนักงานสอบสวนให้ดำเนินคดีกับผู้ร้องสอดทั้งสอง พนักงานอัยการได้ยื่นฟ้องบุคคลทั้งสอง เป็นจำเลยต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ เป็นคดีหมายเลขดำที่ อ. ๓๙๓๐/๒๕๕๘ โดยศาลได้มี คำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๓๒๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองมีความผิดตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงโทษจำคุกคนละ ๓ เดือน ๑๕ วัน ปรับคนละ ๗๒,๘๐๐ บาท และปรับอีกวันละ ๑๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะปฏิบัติตามคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยโทษจำคุกให้รอลงอาญาไว้มีกำหนด ๒ ปี โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบคำพิพากษาจากพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๙ หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๕๙ และหนังสือ ที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารในส่วนที่ก่อสร้างโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายโดยเร็ว แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองยังคงเพิกเฉย ไม่ดำเนินการรื้อถอนอาคารตามคำพิพากษาของศาล ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงอนุมัติให้มีการรื้อถอนอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองและแต่งตั้งคณะกรรมการ ประเมินค่ารื้อถอน เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙

ผู้ร้องสอดที่ ๑ ให้การว่า ผู้ร้องสอดที่ ๑ ชื่ออาคารเลขที่ ๑๑๐๔ จากการ ขยายทอดตลาดของกรมบังคับคดี เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ อาคารดังกล่าวมีลักษณะเป็นอาคาร พาณิชยกรรม ๓ หลังติดกัน หันหน้าเข้าซอยวานิช ๒ โดยอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองอยู่ตรงกลาง

/ส่วนอาคาร...

ส่วนอาคารของผู้ฟ้องคดีหันหน้าเข้าซอยเจ้าสัวสอน ด้านข้างซ้ายติดกับด้านหลังของอาคารทั้งสาม ซึ่งอาคารทั้งสามหลังสร้างพร้อมกันในปี พ.ศ. ๒๕๓๒ เมื่อผู้ร้องสอดที่ ๑ เข้าครอบครองบ้านหลังนี้ ด้านหลังบ้านมีการต่อเติมมาตั้งแต่ต้นโดยต่อเติมชั้น ๑ และชั้นลอย หลังคาของชั้นลอย อยู่ระหว่างกลางชั้นของชั้น ๒ ส่วนบ้านด้านซ้ายและขวาของบ้านผู้ร้องสอดมีการต่อเติมถึงชั้น ๔ มีชั้นดาดฟ้า ทำให้อาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองถูกปิดล้อมด้วยกำแพงทั้งสามด้านตั้งแต่กลางชั้น ๒ ถึงชั้นดาดฟ้า ก่อนที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้เข้ามาซื้ออาคารพิพาท อาคารทั้งสามหลังได้มีการต่อเติมพร้อมกัน ลงเสาเข็มพร้อมกัน โดยอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองได้ต่อเติมเพียง ๒ ชั้น ต่อมาผู้ร้องสอดที่ ๑ เริ่มต่อเติมโครงสร้างอาคารให้เท่ากับอาคารข้างเคียงประมาณเดือนเมษายน ๒๕๕๗ แล้วเสร็จประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยผู้ร้องสอดได้ทำการก่อกำแพงและวางท่อพร้อมใช้เป็นห้องน้ำด้านหลังอาคาร และได้ก่อกำแพงส่วนที่เหลือติดกับบ้านผู้ฟ้องคดีทั้งหมด ทุกชั้นที่ต่อเติมขึ้นไป ขณะก่อสร้างเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้ามาตรวจสอบ เนื่องจากผู้ฟ้องคดีร้องเรียนว่าผู้ร้องสอดที่ ๑ ใช้กำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีในการต่อเติมอาคาร ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ร้องสอดที่ ๑ ใช้อาคาร ผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงไม่ได้เข้าไปในอาคารดังกล่าวตลอด ๔ เดือน แต่ผู้ฟ้องคดีได้แจ้งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ร้องสอดให้คนงานเข้าไปทำการก่อสร้างภายในอาคาร เมื่อเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบก็ไม่พบว่ามีผู้ใดอยู่ในอาคาร การต่อเติมอาคารดังกล่าวไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหาย ผู้ร้องสอดที่ ๑ ไม่ได้ต่อเติมอาคารโดยยึดเกาะกับกำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีแต่ก่อสร้างในที่ของผู้ร้องสอดที่ ๑ การต่อเติมอาคารดังกล่าว มีช่องว่างห่างจากกำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๐ เซนติเมตร มากบ้างน้อยบ้าง แล้วแต่แนวตั้งของกำแพงผู้ฟ้องคดี แต่ไม่สม่ำเสมอทั้งตามแนวตั้งของกำแพง ซึ่งเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และเจ้าหน้าที่ของสำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินก็เคยเข้ามาตรวจสอบแล้ว ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานพิสูจน์ความเสียหาย ความเสียหายไม่ได้เกิดจากผู้ร้องสอดทั้งสอง แต่เกิดจากบุคคลในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีที่ใช้ของแข็งทุบกำแพงบ้านของตัวเองด้านที่ติดกับบ้านของผู้ร้องสอดวันละหลายครั้ง เมื่อเจ้าหน้าที่จะเข้าไปตรวจสอบสภาพความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีกลับไม่อนุญาตให้เข้าไป ภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีแนบมาทำยคำฟ้องเป็นภาพถ่ายภายในอาคารของผู้ร้องสอดที่พี่ชายของผู้ฟ้องคดีได้ถ่ายไว้โดยพลการเมื่อตอนที่ผู้ฟ้องคดีไม่อยู่ ไม่มีภาพถ่ายภายในอาคารของผู้ฟ้องคดี นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้นำกระถางต้นไม้มาทับบนตะแกรงเหล็กบนหลังคาของผู้ร้องสอด เมื่อฝนตกหนักทำให้น้ำรั่วซึมเข้าบ้านผู้ร้องสอดทำให้ได้รับความเสียหาย ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าน้ำฝนไหลไปยังหลังคาบันไดคอนกรีตจนได้รับความเสียหายนั้น หลังคาบันไดคอนกรีตดังกล่าวอยู่ชั้นบนสุดและอยู่ตรงที่โล่ง เมื่อฝนตกย่อมได้รับน้ำฝนอยู่แล้ว ในส่วนของกำแพงอาคารของผู้ร้องสอดที่อยู่สูงกว่าอาคารของผู้ฟ้องคดีนั้น เดิมเป็นที่วางรางน้ำซึ่งผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้รื้อถอนออกไปแล้ว โดยกำแพงที่ผู้ร้องสอดก่อขึ้นนั้น

/อยู่ต่ำกว่า...

อยู่ต่ำกว่าอาคารของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๐ ถึง ๑๕ เซนติเมตร ส่วนความเสียหายของกำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีที่อยู่ติดกับด้านหลังอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑ เกิดจากการกระทำของบุคคลในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีเอง ไม่ได้เกิดจากการต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายจากการต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑ ผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงไม่จำต้องรื้อถอนอาคารในส่วนที่ต่อเติมดังกล่าว ผู้ร้องสอดที่ ๑ ใช้เงินจำนวนมากในการต่อเติมอาคาร ขอให้ศาลมีคำสั่งไม่ให้ผู้ร้องสอดที่ ๑ รื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมดังกล่าว

ผู้ร้องสอดที่ ๒ ได้รับหมายแจ้งคำสั่งเรียกให้ทำคำให้การโดยชอบแล้ว แต่ไม่ยื่นคำให้การตามคำสั่งของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ฟ้องคดียื่นคำชี้แจงต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า แม้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการประมาณค่ารื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมของผู้ร้องสอดทั้งสอง แต่จนถึงปัจจุบันผู้ร้องสอดยังไม่ได้เข้าทำการรื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติม ซึ่งผู้ฟ้องคดียังไม่ทราบความคืบหน้าของการรื้อถอนอาคารดังกล่าวแต่อย่างใด แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายต่อเนื่องเรื่อยมา ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามจึงต้องรับผิดชอบต่อความเสียหายที่มีอย่างต่อเนื่องทั้งเก่าและใหม่ คดีของผู้ฟ้องคดีจึงไม่ขาดอายุความ ส่วนกรณีความเสียหายเกี่ยวกับการซ่อมแซมอาคารนั้น ผู้ฟ้องคดีเคยตกลงด้วยวาจาถึงการซ่อมแซมรอยแตกร้าวของอาคารและการทาสีใหม่เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ตามใบเสนอราคาจ้างเหมาซ่อมแซมปรับปรุงผนังบ้านของห้างหุ้นส่วนจำกัด พูนทรัพย์ ๔๙๕ ลงวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า เมื่อข้อเท็จจริงฟังเป็นยุติว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองก่อสร้างตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบบทการกระทำที่ฝ่าฝืนกฎหมายจากการรายงานของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ อันเป็นเวลาก่อนที่นายอภิรักษ์จะมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองร่วมกันตัดแปลงอาคารเพื่ออยู่อาศัยโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองชี้แจงแสดงพยานหลักฐานการขออนุญาต แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองเพิกเฉย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองระงับการตัดแปลงอาคารพิพาทจนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และในวันเดียวกันได้มีคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ห้ามผู้ร้องสอดทั้งสองหรือบุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใด ๆ ของอาคารหรือบริเวณที่มีการตัดแปลง ต่อมาได้มีคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารส่วนที่ตัดแปลงให้เสร็จภายใน

๓๐ วัน นับแต่วันได้รับคำสั่ง ซึ่งผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้รับทราบคำสั่งเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ เมื่อพิจารณาการปฏิบัติหน้าที่นับจากวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ตรวจสอบพบว่า มีการก่อสร้างดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต จนถึงการออกคำสั่งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารพิพาท ถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้อำนาจหน้าที่ดำเนินการกับเจ้าของอาคารพิพาท ตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้ว แต่อย่างไรก็ตาม เมื่ออาคารพิพาทยังไม่ได้มีการรื้อถอน และภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารพิพาท ไม่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดทั้งสองได้อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ อันจะทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่สามารถกระทำการใด แก่อาคารพิพาทได้ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหน้าที่ ในการดำเนินการรื้อถอนอาคารหรือจัดให้มีการรื้อถอนโดยการว่าจ้างผู้รับจ้างเข้าดำเนินการ ดังกล่าวได้เองตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน เมื่อปรากฏว่า ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้รับแจ้งคำสั่งให้รื้อถอนอาคารเมื่อวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๕๗ จึงต้องดำเนินการ รื้อถอนภายในวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๘ แต่เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ร้องสอดทั้งสอง เพิกเฉย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็ไม่ได้ดำเนินการเพื่อให้เป็นไปตามคำสั่งที่ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอน อาคาร จนกระทั่งผู้ฟ้องคดีนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๘ ให้ดำเนินคดีแก่ผู้ร้องสอดทั้งสอง ต่อมาศาลอาญากรุงเทพใต้ ได้มีคำพิพากษาเมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ในคดีหมายเลขแดงที่ อ.๔๓๒๑/๒๕๕๘ ว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองมีความผิดฐานก่อสร้างอาคารเพื่อยุ้ออาศัย โดยผิดแบบแปลน และไม่รื้อถอน ส่วนที่ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนกฎหมายตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงโทษจำคุก คนละ ๓ เดือน ๑๕ วัน ปรับคนละ ๗๒,๘๐๐ บาท และปรับรายวันอีกวันละ ๑๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าจะชำระเสร็จ โทษจำคุกให้รอการลงโทษไว้มีกำหนด ๒ ปี หลังจาก ศาลอาญากรุงเทพใต้มีคำพิพากษาผ่านไปเกือบ ๑๐ เดือน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๕๙ และที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ร้องสอดทั้งสอง รื้อถอนอาคารโดยเร็ว แต่ปรากฏว่าผู้ร้องสอดทั้งสองก็ไม่ได้ดำเนินการตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุมัติให้รื้อถอนอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง และแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินค่ารื้อถอน เห็นว่า เมื่อพิจารณาการดำเนินการตามอำนาจ หน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กับอาคารของผู้ร้องสอด ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการ ตามขั้นตอนและวิธีการตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาโดยลำดับ ประกอบกับหากนับระยะเวลาจากวันที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๗๘

/และคำสั่ง...

และคำสั่งที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสอง รื้อถอนอาคารจนกระทั่งมีคำสั่งลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ อนุมัติให้มีการรื้อถอนอาคาร และแต่งตั้งคณะกรรมการประมาณค่ารื้อถอน เป็นเวลาประมาณ ๒ ปี ๑ เดือน โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ยังไม่ได้เข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารพิพาท ซึ่งไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีเหตุผล หรือปัญหาอุปสรรคใดที่ทำให้ไม่อาจดำเนินการรื้อถอนอาคารของผู้ร้องสอดตามขั้นตอนและ วิธีการตามที่มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ บัญญัติไว้ กรณีจึงถือว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือปฏิบัติ หน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร และเมื่อการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเหตุให้เกิด ความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี กรณีจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะ หน่วยงานของรัฐจึงต้องรับผิดชอบผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำการ ปฏิบัติหน้าที่ ตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับค่าสินไหมทดแทนความเสียหายนั้น เมื่อพิจารณาภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่น ต่อศาลประกอบการพิจารณาเพิ่มเติม ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ เอกสารแนบ ๓ ซึ่งศาลได้ส่ง ให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทราบแล้ว ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามโต้แย้งคัดค้านแต่อย่างใด โดยสภาพผนังบ้านของผู้ฟ้องคดีมีรอยแตกและรอยร้าว มีรอยท่างน้ำที่ไหลเป็นแนวทางยาว จึงน่าเชื่อว่าเป็นผลมาจากการต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมาย อย่างไรก็ตาม ในการกำหนดค่าเสียหายนั้น เมื่อพิจารณาใบเสนอราคาของห้างหุ้นส่วนจำกัด พูนทรัพย์ ๔๙๕ ที่ผู้ฟ้องคดียื่นต่อศาล ปรากฏว่าเป็นใบเสนอราคาเมื่อวันที่ ๗ สิงหาคม ๒๕๖๐ เพื่อซ่อมแซมปรับปรุงผนังบ้าน โดยซ่อมรอยแตกร้าวรื้อซึม ฉาบปูนและทาสีเป็นจำนวนเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท โดยใบเสนอราคาได้ทำขึ้นภายหลังเหตุการณ์ฝนตกหนักผ่านไปแล้วเป็นเวลา ประมาณ ๑๑ เดือน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ทราบถึงความเสียหายดังกล่าวแล้ว ย่อมสามารถแจ้งผู้รับเหมา ให้ทำการซ่อมแซมได้ในคราวเดียวกัน การที่ผู้ฟ้องคดีเรียกค่าเสียหายทั้งส่วนผนังบ้านและ ส่วนคาดฟ้าในคราวเดียวกัน จึงเป็นการเรียกค่าเสียหายที่ซ้ำซ้อนกัน อีกทั้งอาคารของผู้ฟ้องคดี มีอายุการใช้งานเป็นเวลานานหลายปีย่อมเสื่อมโทรมไปตามสภาพ แม้จะไม่มี ความชัดเจนว่า ผู้ฟ้องคดีได้ซ่อมแซมอาคารพิพาทตามราคาที่ประเมินหรือไม่เพียงใด แต่ศาลมีอำนาจกำหนด ค่าสินไหมทดแทนได้ตามความเหมาะสมแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ตามมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เมื่อความเสียหายดังกล่าวเป็นผล โดยตรงจากการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติหรือ ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรตามที่ได้อธิบายมาข้างต้น อีกทั้งความเสียหายที่เกิดแก่ผนังบ้านและ สิ่งของของผู้ฟ้องคดีมีสาเหตุมาจากผู้ร้องสอดทั้งสองกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีย่อม ใช้สิทธิเรียกร้องค่าเสียหายในส่วนนี้จากผู้ร้องสอดทั้งสองต่อศาลยุติธรรมได้ตามประมวลกฎหมาย

/แพ่งและพาณิชย์...

แพ่งและพาณิชย์ จึงเห็นควรกำหนดค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะชำระค่าสินไหมทดแทนให้แก่ผู้ฟ้องคดีเสร็จสิ้น สำหรับค่าเสียหายต่อจิตใจนั้น เป็นเพียงอารมณ์ที่เกิดขึ้น ไม่มีกฎหมายใดบัญญัติให้ผู้ฟ้องคดีมีสิทธิเรียกร้องค่าเสียหายต่อจิตใจได้ ศาลจึงไม่อาจกำหนดค่าสินไหมทดแทนเป็นค่าเสียหายต่อจิตใจได้ ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐที่อยู่ในบังคับบัญชาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ต้องปฏิบัติหน้าที่ตามที่ได้รับมอบหมายจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงไม่ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ โดยตรงที่จะฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ในส่วนที่มีการดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำกับดูแลและติดตามผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ คืบค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี ค่าขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ใช้อำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตามลำดับขั้นตอน ตามหลักความจำเป็น และหลักความได้สัดส่วน โดยพิจารณาใช้มาตรการจากเบาไปหาหนัก กล่าวคือ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ แจ้งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ ชี้แจงและแสดงเอกสารหลักฐานการขออนุญาตหรืออื่นๆ ต่อเจ้าหน้าที่พนักงานท้องถิ่น ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ก็ได้ออกคำสั่งระงับการดัดแปลงอาคาร (คำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗) คำสั่งห้ามใช้หรือห้ามเข้าไปในส่วนใดหรือในบริเวณอาคาร (คำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗) และได้ออกคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารบริเวณที่ดัดแปลงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย นอกจากนี้ เมื่อพิจารณาโครงสร้างของอาคารพิพาทมี ๔ ชั้น ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร เป็นอาคารที่มีขนาดใหญ่

/เจ้าพนักงาน...

เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเข้าดำเนินการรื้อถอนด้วยตนเอง เนื่องจากขาดเทคโนโลยีและความเชี่ยวชาญ เมื่อคำนึงถึงความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับและผลเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่ออาคารหลังอื่นๆ ในบริเวณเดียวกัน หากเข้าทำการรื้อถอนอาคารทันทีด้วยตนเองเมื่อพ้นกำหนดระยะเวลาตามคำสั่งให้รื้อถอน อาจทำความเสียหายให้แก่อาคารอื่นๆ ในบริเวณข้างเคียงรวมถึงอาคารของผู้ฟ้องคดีด้วย ความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีได้รับเป็นจำนวนไม่มากเมื่อเทียบกับความเสียหายที่เจ้าของอาคารอื่นๆ อาจได้รับจากการดำเนินการของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงไม่ได้เข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารพิพาทในทันที แต่จำเป็นต้องว่าจ้างเอกชนที่มีความรู้ความสามารถเข้าดำเนินการ ซึ่งอยู่ในระหว่างดำเนินการ โดยเมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แต่งตั้งคณะกรรมการประมาณค่ารื้อถอนเพื่อกำหนดราคาที่จะว่าจ้างเอกชนให้เข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารพิพาทต่อไป ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชำระค่าสินไหมทดแทนจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ซึ่งเป็นค่าเสียหายสำหรับรอยแตกร้าวร้าวซึม ฉาบปูนและทาสีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้ทำคำชี้แจงเข้ามาใหม่ตามคำชี้แจง ฉบับลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ ศาลได้ส่งสำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ ก็เป็นที่เข้าใจกันว่าผู้รับหมายจะโต้แย้งคัดค้านคำชี้แจงหรือไม่ก็ได้ ในกรณีที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้โต้แย้ง ศาลไม่น่าที่จะรับฟังข้อเท็จจริงนั้นมาเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่ศาลควรมีคำสั่งกำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โต้แย้งคำชี้แจงจึงจะชอบด้วยวิธีพิจารณาคดีในระบบไต่สวน ตามข้อ ๕ วรรคหนึ่งแห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ส่วนการที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าได้รับความเสียหายจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ไม่เข้าดำเนินการรื้อถอน ผู้ฟ้องคดีย่อมมีภาระการพิสูจน์ในประเด็นนี้ ตามมาตรา ๘๔/๑ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง แต่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างลอยๆ ว่ารอยแตกร้าวร้าวซึมเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ โดยไม่มีพยานหลักฐานอื่น ๆ มาสนับสนุน ทั้งที่ความจริงแล้ว รอยแตกร้าวอาจเกิดขึ้นตั้งแต่ผู้ร้องสอดกระทำการต่อเติมดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตมาตั้งแต่แรกเริ่ม ทั้งการที่ศาลจะพิพากษาให้ผู้ใดต้องรับผิดชอบเพราะได้กระทำละเมิดอันมีลักษณะเป็นการลงโทษบุคคลในทางแพ่ง ศาลควรแสวงหาข้อเท็จจริงและรับฟังพยานหลักฐานอย่างรอบด้าน ตามหลักการฟังความทุกฝ่าย อันเป็นหลักการพื้นฐานของวิธีพิจารณาคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดี

ส่วนที่ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า รอยแตกและรอยร้าว รอยทางน้ำที่ไหลเป็นแนวทางยาว น่าเชื่อว่าเป็นผลมาจากการต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคาร จึงพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดใช้ค่าสินไหมทดแทน

/แก่ผู้ฟ้องคดี...

แก่ผู้ฟ้องคดีเนื่องจากเห็นว่าเป็นผลโดยตรงจากการกระทำของผู้ร้องสอดทั้งสองตามหลักความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำและผล โดยที่ศาลมิได้วินิจฉัยว่าความเสียหายดังกล่าวเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ตามที่กฎหมายกำหนดให้ต้องปฏิบัติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เมื่อศาลมิได้วินิจฉัยว่าความเสียหายดังกล่าวเกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คำพิพากษาของศาลที่วินิจฉัยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดดังกล่าว จึงไม่ชอบด้วยมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ประกอบกับมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เนื่องจากบุคคลจะต้องรับผิดชอบในผลแห่งละเมิดใด ผลแห่งละเมิดนั้นต้องเกิดขึ้นจากการกระทำของตน และกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้รับผลกระทบจากการเข้ารีดถอนอาคารล่าช้านั้น เจ้าหน้าที่ฝ่ายโยธาและเจ้าพนักงานเทศกิจได้ขอเข้าตรวจสอบเมื่อวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ พบว่า ผู้ฟ้องคดีเปิดทำการแต่ไม่ยินยอมให้เข้าตรวจสอบถ่ายภาพความเสียหาย มีท่าทีที่จะเข้าทำร้ายเจ้าหน้าที่ ทำให้เจ้าหน้าที่ต้องยุติการดำเนินการตรวจสอบ ฝ่ายโยธาจึงไม่ได้ละเลยในการปฏิบัติหน้าที่

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นยกฟ้อง หรือพิพากษายกคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น แล้วสั่งให้ศาลปกครองชั้นต้น ดำเนินกระบวนการพิจารณาใหม่แล้วพิจารณาพิพากษาคดีใหม่ต่อไปตามรูปคดี

ผู้ร้องสอดที่ ๑ อุทธรณ์โดยมีเนื้อความทำนองเดียวกับคำให้การและคำให้การเพิ่มเติม และเพิ่มเติมว่า ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดใช้ค่าสินไหมแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท โดยพิจารณาจากภาพถ่ายที่ ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นต่อศาล เพื่อประกอบการพิจารณาเพิ่มเติมลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ ซึ่งศาลได้ส่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทราบ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามไม่ได้โต้แย้งคัดค้าน จึงเชื่อว่าความเสียหายที่ปรากฏเป็นผลมาจากการต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองนั้น ผู้ร้องสอดที่ ๑ เห็นว่า เหตุผลที่ไม่ได้คัดค้านเนื่องจากไม่มีใครได้รับอนุญาตให้เข้าไปตรวจสอบอาคารของผู้ฟ้องคดี เพราะหากได้เข้าไปตรวจสอบก็จะทราบว่าทั้งหมดที่เป็นข้อกล่าวหาอันเป็นความเท็จทั้งสิ้น โดยมีรายละเอียดปรากฏตามคำให้การของผู้ร้องสอดที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีไม่มีพยานหลักฐานพิสูจน์ความเสียหาย ความเสียหายไม่ได้เกิดจากผู้ร้องสอด แต่เกิดจากบุคคลในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีที่ใช้ของแข็งทุบกำแพงบ้านของตัวเองด้านที่ติดกับบ้านของผู้ร้องสอดวันละหลายครั้ง เมื่อเจ้าหน้าที่จะเข้าไปตรวจสอบสภาพความเสียหายผู้ฟ้องคดีกลับไม่อนุญาตให้เข้าไป ภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีแนบมาทำยคำฟ้อง เป็นภาพถ่ายภายในอาคารของผู้ร้องสอดที่พี่ชายของผู้ฟ้องคดีได้ถ่ายไว้โดยพลการเมื่อตอนที่ผู้ร้องสอดไม่อยู่ ไม่มีภาพถ่ายภายในอาคารของผู้ฟ้องคดี ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าน้ำฝนไหลไปยังหลังคา บันไดคอนกรีตจนได้รับความเสียหายนั้น เห็นว่าหลังคา บันไดคอนกรีตดังกล่าว

/อยู่ชั้นบนสุด...

อยู่ชั้นบนสุดและอยู่ตรงที่โถ่ง เมื่อฝนตกยอมได้รับน้ำฝนอยู่แล้ว ในส่วนของกำแพงอาคารของ ผู้ร้องสอดที่อยู่สูงกว่าอาคารของผู้ฟ้องคดีนั้น เดิมเป็นที่วางรางน้ำซึ่งผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้รื้อถอน ออกไปแล้ว โดยกำแพงที่ผู้ร้องสอดก่อขึ้นนั้นอยู่ต่ำกว่าอาคารของผู้ฟ้องคดีประมาณ ๑๐ ถึง ๑๕ เซนติเมตร ส่วนความเสียหายของกำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีที่อยู่ติดกับด้านหลังอาคาร ของผู้ร้องสอดที่ ๑ เกิดจากการกระทำของบุคคลในครอบครัวของผู้ฟ้องคดีเอง ไม่ได้เกิดจาก การต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑ เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายจากการต่อเติม อาคารของผู้ร้องสอดที่ ๑ ผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงไม่จำเป็นต้องรื้อถอนอาคารในส่วนที่ต่อเติมดังกล่าว ผู้ร้องสอดที่ ๑ ใช้เงินจำนวนมากในการต่อเติมอาคาร

ขอให้ศาลมีคำสั่งไม่ให้ผู้ร้องสอดที่ ๑ รื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมดังกล่าว หากตามที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ กล่าวมาข้างต้นทำให้คำพิพากษาเปลี่ยนแปลงจากคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้นแล้ว ขอให้ความยุติธรรมแก่ผู้ร้องสอดที่ ๑ และครอบครัวด้วย เพราะผู้ร้องสอดที่ ๑ และครอบครัวได้ถูกรับโทษมาจากศาลยุติธรรมแล้ว ขอให้ศาลพิจารณาคำพิพากษานี้ใหม่ด้วย

ผู้ฟ้องคดีแก้อุทธรณ์ว่า ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่าได้ดำเนินการตามหลักความจำเป็น และหลักความได้สัดส่วน โดยพิจารณาใช้มาตรการจากเบาไปหาหนักนั้น ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าเป็นการใช้เวลาไม่เหมาะสมและไม่ทันการ และการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำหนังสือแจ้งให้เจ้าของอาคาร แสดงหลักฐานการขออนุญาตตามหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ การออกคำสั่งระงับการดัดแปลงอาคาร ตามคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และคำสั่งเลขที่ ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ คำสั่งห้ามใช้ หรือห้ามเข้าไปในส่วนใดหรือในบริเวณอาคาร ตามคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่ง เลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ และได้ออกคำสั่งให้ผู้ร้องสอดรื้อถอนอาคาร ตามคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการแค่ออกคำสั่งตามหน้าที่ ไม่ได้ส่งเจ้าหน้าที่ชำระรังับเหตุไว้ก่อน และไม่มีการถ่ายรูปเก็บหลักฐานไว้ โดยนับตั้งแต่ผู้ฟ้องคดีร้องเรียนจนกระทั่งออกคำสั่งให้รื้อถอน ใช้เวลาไปทั้งสิ้น ๖ เดือน กรณีที่อ้างว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่มีความสามารถเพียงพอในการรื้อถอน ด้วยตนเอง และได้คำนึงถึงผลกระทบหรือผลเสียหายต่ออาคารข้างเคียงและอาคารของผู้ฟ้องคดี และอยู่ในระหว่างการว่าจ้างเอกชนเข้าดำเนินการ นั้น การดำเนินการของรัฐส่วนใหญ่หรือแทบทั้งหมด เป็นการว่าจ้างโดยระเบียบการจัดซื้อจัดจ้างอยู่แล้ว ไม่ได้เกี่ยวข้องกับเหตุผลที่ว่าเจ้าพนักงานท้องถิ่น ไม่มีความสามารถเพียงพอในการรื้อถอนด้วยตนเอง นอกจากนี้จากการติดตามหรือสอบถาม ความคืบหน้าไปยังผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ได้แจ้งเหตุผลเหล่านี้ให้ทราบ กลับปล่อยให้เรื่องเงียบหายไป หากไม่นำคดีมาฟ้องต่อศาลก็อาจเป็นเหตุให้คดีหมดอายุความ การที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชำระค่าสินไหมทดแทนเพื่อละเมิดจำนวน

๑๐,๐๐๐ บาท แก่ผู้ฟ้องคดี สืบเนื่องมาจากผู้ฟ้องคดีได้ทำคำชี้แจงเข้ามาใหม่ ฉบับลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ โดยศาลได้ส่งสำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ เป็นการยืนยันถึงความเสียหายและภาพประกอบที่ถ่ายก็เป็นบริเวณเดียวกันกับที่เคยส่งมาในเอกสารหลักฐานเพิ่มเติม ลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ซึ่งมีรูปรอยแตกร้าวของคาน ในขณะที่รอยแตกร้าวยังไม่มากเท่านี้ และผู้ฟ้องคดีก็ได้ส่งค่าแถลงต่อศาลเมื่อวันที่ ๒๙ มิถุนายน ๒๕๖๑ ก็เป็นรูปถ่ายรอยแตกร้าว ในบริเวณเดียวกัน แต่เสียหายเพิ่มขึ้น จะเห็นว่าศาลได้ให้โอกาสผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้แย้งหลายครั้งแล้ว แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ไม่ได้โต้แย้งคัดค้านมา จนมีคำพิพากษาแล้วถึงจะมาโต้แย้ง ซึ่งผู้ฟ้องคดีเห็นว่าศาลได้ใช้เวลานานพอสมควร ในการพิจารณาไต่สวนเพื่อให้ครบถ้วนทุกด้านอย่างมีเหตุมีผลแล้ว ตามระบบการไต่สวน ของศาลปกครอง โดยรอยแตกร้าวที่ผู้ฟ้องคดีส่งรูปภาพมาให้ศาลไม่ได้เกิดขึ้นทันที แต่ค่อยๆ เกิดอย่างต่อเนื่อง ตั้งแต่วันที่ผู้ฟ้องคดีสังเกตเห็นเป็นครั้งแรกตามคำชี้แจงลงวันที่ ๑๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๙ ซึ่งห่างจากวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ เป็นระยะเวลาประมาณ ๑ ปี ๘ เดือน ซึ่งถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ละเลยไม่ดำเนินการอย่างทันท่วงที โดยไม่ดำเนินการ ตรวจสอบอาคารที่ต่อเติมว่ามีอันตรายหรือไม่ สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือขอความร่วมมือ เข้าตรวจสอบอาคาร ลงวันที่ ๑๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับหนังสือจากบุรุษไปรษณีย์ เมื่อเย็นวันที่ ๑๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ซึ่งในขณะที่พี่สาวของผู้ฟ้องคดีรับจดหมายฉบับนี้ โดยในช่องวันที่รับไม่ได้มีการกรอกข้อมูลแต่อย่างใด เมื่อลงลายมือชื่อแล้วเสร็จก็ส่งคืนบุรุษไปรษณีย์ไป และผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามชี้แจงต่อศาลตามหนังสือ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ว่า ไม่สามารถ เข้าตรวจสอบได้ เนื่องจากอาคารปิดทำการ ช่วงเวลานั้นเป็นเวลาใกล้เที่ยง ผู้ฟ้องคดีต้องไปส่งของ ไม่มีคนอยู่บ้านจึงได้ปิดประตู ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้มีการพบปะเจรจากับคนที่บ้านของ ผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด เมื่อผู้ร้องสอดได้ดำเนินการผิดพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ จึงต้องรีบดำเนินการรื้อถอนตามคำสั่งของศาลอาญากรุงเทพใต้ และตามคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น คำอุทธรณ์ของผู้ร้องสอดที่ ๑ ไม่มีสาระที่จะนำมากล่าวอ้างเพื่อหักล้าง คำตัดสิน และการที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ อ้างว่า ได้รับโทษจากศาลยุติธรรมมาแล้ว ขอให้ศาลพิจารณา ในคำพิพากษานี้ใหม่นั้น ผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ยังมิได้ปฏิบัติตามโทษที่ศาลอาญากรุงเทพใต้ ตัดสินมาทั้งหมด คือ การรื้อถอนอาคารที่ต่อเติมดัดแปลงโดยไม่ได้รับอนุญาต

ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดีครั้งแรกเมื่อวันที่ ๔ มกราคม ๒๕๖๕ โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน ค่าแถลงลงวันที่ ๒ ธันวาคม ๒๕๖๔ ของผู้ฟ้องคดี และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบค่าแถลงการณ์เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

/ศาลปกครองสูงสุด...

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารพาณิชย์ ๔ ชั้น เลขที่ ๒๑๒ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร โดยด้านข้างของอาคารอยู่ติดกับด้านหลังอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง เลขที่ ๑๑๐๔ ซึ่งซื้อมาจากการขายทอดตลาดของกรมบังคับคดี เมื่อปี พ.ศ. ๒๕๕๖ มีลักษณะเป็นบ้านแถวติดกัน ๓ หลัง โดยบ้านของผู้ร้องสอดทั้งสองอยู่ตรงกลาง เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ร้องสอดทั้งสองได้ทำการก่อสร้างบริเวณด้านหลังของอาคาร เลขที่ ๑๑๐๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร ต่อมา เมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ รายงานหัวหน้ากลุ่มงานควบคุมอาคารว่า ได้เข้าทำการตรวจสอบอาคาร เลขที่ ๑๑๐๔ ซอยวานิช ๒ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร พบว่าผู้ร้องสอดได้ทำการก่อสร้างตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ หลังจากนั้น นายอภิสิทธิ์ ฤทธิวงศ์ตระกูล พี่ชายของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงาน เขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ แจ้งให้ผู้ร้องสอดทั้งสอง ชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานการขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายโยธาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายใน ๑๕ วัน ผู้ร้องสอดทั้งสองไม่มีเอกสารหลักฐานการขออนุญาตมาแสดง ต่อมาผู้ฟ้องคดี ได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๒๒ กรกฎาคม ๒๕๕๗ และลงวันที่ ๒๑ สิงหาคม ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อ สำนักงานผู้ตรวจการแผ่นดินและสำนักงานเลขานุการผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ตามลำดับ โดยมีเนื้อความทำนองเดียวกันว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองได้ทำการก่อสร้างต่อเติมอาคาร โดยใช้ผนัง กำแพงอาคารของผู้ฟ้องคดีเป็นกำแพงร่วม ลักษณะการก่อสร้างเป็นการต่อเติมตัดแปลงอาคาร ตั้งแต่ชั้น ๑ ถึงชั้นดาดฟ้าโดยยึดโครงสร้างอาคารผู้ฟ้องคดี เจาะผนังอาคารทำให้เกิดแรงสั่นสะเทือน และทำลายบางส่วนของผนังอาคาร ขอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้ามาตรวจสอบการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะ เจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงมีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองระงับการตัดแปลงอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น กับได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามผู้ร้องสอดทั้งสองหรือบุคคลใด ใช้หรือเข้าไปในส่วนตัว ๆ ของอาคารหรือบริเวณของอาคารในส่วนที่มีการตัดแปลงอาคาร ตั้งแต่ ชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทน ผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร และในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘

/และคำสั่ง...

และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสอง รื้อถอนอาคารบริเวณที่ดัดแปลงอาคารชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร ให้เสร็จ ภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง โดยได้ปิดคำสั่งดังกล่าวเมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองยังคงฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อ ศาลปกครองชั้นต้นเมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๘ ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เร่งรัดให้เจ้าของอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ รื้อถอนอาคารส่วนที่ต่อเติมทั้งหมดออกไปพร้อมซ่อมแซม อาคารของผู้ฟ้องคดีที่เสียหาย ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการรื้อถอนอาคารที่ต่อเติมผิดกฎหมาย ตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยควบคุมอาคาร และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงินจำนวน ๗๕๗,๕๐๐ บาท และชดใช้ค่าเสียหายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจ เป็นเงินวันละ ๕,๐๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะรื้อถอนอาคารเสร็จ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ ในระหว่างการพิจารณาของศาลปกครองชั้นต้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงาน เขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๕๑๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๘ ร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ ขอให้ดำเนินคดีกับผู้ร้องสอดทั้งสองตามมาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งต่อมาพนักงานอัยการ ได้เป็นโจทก์ยื่นฟ้องผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นคดีอาญาต่อศาลอาญากรุงเทพใต้ ในคดีหมายเลขดำ ที่ อ. ๓๙๓๐/๒๕๕๘ จำเลยทั้งสองให้การรับสารภาพ ศาลได้มีคำพิพากษาเป็นคดีหมายเลขแดง ที่ อ. ๔๓๒๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ พิพากษาว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองมีความผิด ร่วมกันก่อสร้างอาคารพาณิชย์และก่อสร้างอาคารเพื่อยอยู่อาศัยโดยผิดแบบแปลน และฐาน ร่วมกันไม่รื้อถอนส่วนที่ก่อสร้างโดยฝ่าฝืนกฎหมายตามคำสั่งเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา ๒๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ลงโทษจำคุกคนละ ๓ เดือน ๑๕ วัน ปรับคนละ ๗๒,๘๐๐ บาท และปรับอีกวันละ ๑๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้อง (วันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๘) จนกว่าผู้ร้องสอดทั้งสองจะปฏิบัติตามคำสั่ง ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๐๔๒ ลงวันที่ ๑๕ มีนาคม ๒๕๕๙ สอบถามความคืบหน้าของการดำเนินคดี และรับทราบผลการดำเนินคดี จากสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๙ ตามหนังสือ ที่ ตช ๐๐๑๕.(บก.น.๖) ๙/๑๕๔๐ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ สำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๕๙ และหนังสือที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ แจ้งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองเร่งรัดดำเนินการรื้อถอนอาคารให้แล้วเสร็จโดยเร็ว แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองเพิกเฉย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งตามหนังสือ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๐๓๔ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ อนุมัติให้รื้อถอนอาคารส่วนที่ดัดแปลงโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย พร้อมทั้ง

/มีคำสั่ง...

มีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการประมาณค่าเรือถอน ต่อมา ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการหรือจัดให้มีการเรือถอนอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ในส่วนที่มีการตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำกับดูแลและติดตามผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ คืบค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ และผู้ร้องสอดที่ ๑ ไม่เห็นฟ้องด้วยจึงยื่นอุทธรณ์ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้องประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นที่ต้องวินิจฉัยในชั้นอุทธรณ์รวมสองประเด็น ดังนี้

ประเด็นที่หนึ่ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ละเลยต่อหน้าที่หรือปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควร ไม่ดำเนินการเรือถอนอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ในส่วนที่มีการตัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาตของผู้ร้องสอดทั้งสอง หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มาตรา ๔ บัญญัติว่า ในพระราชบัญญัตินี้ “ตัดแปลง” หมายความว่า เปลี่ยนแปลง ต่อเติม เพิ่ม ลด หรือขยาย ซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างของอาคารหรือส่วนต่าง ๆ ของอาคารซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิม และมีใช้การซ่อมแซมหรือการตัดแปลงที่กำหนดในกฎกระทรวง มาตรา ๒๑ บัญญัติว่า ผู้ใดจะก่อสร้าง ตัดแปลง หรือเคลื่อนย้ายอาคาร ต้องได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น หรือแจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น และดำเนินการตามมาตรา ๓๙ มาตรา ๔๐ บัญญัติว่า ในกรณีที่มีการก่อสร้าง ตัดแปลง เรือถอน หรือเคลื่อนย้ายอาคารโดยฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจดำเนินการ ดังนี้ (๑) มีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้าง หรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว (๒) มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคาร หรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย

ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว และ (๓) พิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แล้วแต่กรณี ภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้มีคำสั่งตาม (๑) มาตรา ๔๑ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่สามสามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของอาคารยื่นคำขออนุญาตหรือดำเนินการแจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ หรือดำเนินการแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน ในกรณีที่มีเหตุอันสมควร เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะขยายระยะเวลาดังกล่าวออกไปอีกก็ได้ และให้นำมาตรา ๒๗ มาใช้บังคับโดยอนุโลม มาตรา ๔๒ บัญญัติว่า ถ้าการกระทำตามมาตรา ๔๐ เป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ หรือเจ้าของอาคารมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๑ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน หรือผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคารนั้นทั้งหมดหรือบางส่วนได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน โดยให้ดำเนินการรื้อถอนตามหลักเกณฑ์ วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวงที่ออกตามมาตรา ๘ (๑๑) หรือข้อบัญญัติท้องถิ่นที่ออกตามมาตรา ๙ หรือมาตรา ๑๐ มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าไม่มีการรื้อถอนอาคารตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ดังต่อไปนี้ (๑) ยื่นคำขอฝ่ายเดียวโดยทำเป็นคำร้องต่อศาล นับแต่ระยะเวลาที่กำหนดไว้ตามมาตรา ๔๒ ได้ล่วงพ้นไป ขอให้ศาลมีคำสั่งจับกุมและกักขังบุคคลซึ่งมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา ๔๒ โดยให้นำประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม (๒) ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารดังกล่าวได้เอง โดยจะต้องปิดประกาศกำหนดการรื้อถอนไว้ในบริเวณนั้นแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน และเจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบอาคาร ผู้รับผิดชอบงานออกแบบและคำนวณอาคาร ผู้ควบคุมงานและผู้ดำเนินการ จะต้องร่วมกันเสียค่าใช้จ่ายในการนั้น เว้นแต่บุคคลดังกล่าวจะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้เป็นผู้กระทำหรือมีส่วนร่วมในการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ... มาตรา ๔๗ ทวิ บัญญัติว่า การแจ้งคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่สั่งให้ระงับการกระทำที่เป็นการฝ่าฝืนบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ หรือให้รื้อถอนอาคาร ให้ทำเป็นหนังสือส่งทางไปรษณีย์ ลงทะเบียนตอบรับให้ผู้ซึ่งจะต้องรับคำสั่งดังกล่าว ณ ภูมิลำเนาของผู้นั้น และให้ปิดประกาศคำสั่งดังกล่าวไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณที่มีการกระทำความผิด และให้ถือว่าผู้ซึ่งจะต้องรับคำสั่งได้ทราบคำสั่งนั้นแล้วเมื่อพ้นกำหนดสามวันนับแต่วันที่ได้มีการปิดประกาศดังกล่าว และมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ผู้ขอรับใบอนุญาต ผู้ได้รับใบอนุญาต ผู้แจ้งตามมาตรา ๓๙ ทวิ และผู้ได้รับคำสั่งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้มีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ได้ภายในสามสิบวันนับแต่วันทราบคำสั่ง

/คดีนี้...

คดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าของอาคารพาณิชย์ ๔ ชั้น เลขที่ ๒๑๒ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร บริเวณด้านข้างของอาคารดังกล่าวติดกับด้านหลังของอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ ของผู้ร้องสอดทั้งสอง ระหว่างเดือนเมษายนถึงเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ ผู้ร้องสอดทั้งสองได้ทำการต่อเติมบริเวณด้านหลังของอาคาร โดยเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้เข้าทำการตรวจสอบเมื่อวันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ พบว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองได้ทำการก่อสร้างตัดแปลง อาคารชนิดทางเดินหลังอาคาร ขนาดประมาณ ๔ x ๒ เมตร สูงประมาณ ๑๕ เมตร โดยไม่รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ต่อมา นายอภิรักษ์ ฤวิวงศ์ตระกูล ซึ่งเป็นพี่ชายของผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือลงวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๕๗ ร้องเรียนต่อเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการก่อสร้างอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ สั่งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานการขออนุญาตต่อเจ้าหน้าที่ฝ่ายโยธาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองไม่มีเอกสารหลักฐานการขออนุญาตมาแสดง อีกทั้งผู้ร้องสอดที่ ๑ ยังได้ให้การยอมรับตามคำให้การที่ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองซื้ออาคารพิพาทจากการขายทอดตลาดของกรมบังคับคดี เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๕๖ อาคารดังกล่าวมีลักษณะเป็นอาคารพาณิชย์ ๓ หลังติดกัน โดยอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองอยู่ตรงกลาง บริเวณด้านหลังของอาคารมีการต่อเติมมาตั้งแต่แรกทีชั้น ๑ และชั้นลอย โดยหลังคาของชั้นลอยอยู่ระหว่างกลางชั้นของชั้น ๒ ซึ่งบ้านด้านซ้ายและขวาของบ้านผู้ร้องสอดมีการต่อเติมถึง ๔ ชั้น แต่อาคารของผู้ร้องสอดได้ต่อเติมเพียง ๒ ชั้น ต่อมา ผู้ร้องสอดที่ ๑ เริ่มต่อเติมโครงสร้างอาคารให้เท่ากับอาคารข้างเคียงประมาณเดือนเมษายน ๒๕๕๗ แล้วเสร็จประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๕๕๗ โดยได้ทำการก่อกำแพงและวางท่อพร้อมใช้เป็นห้องน้ำด้านหลังอาคาร และได้ก่อกำแพงส่วนที่เหลือติดกับบ้านผู้ฟ้องคดีทั้งหมดทุกชั้นที่ต่อเติมขึ้นไป และปรากฏข้อเท็จจริงจากคำพิพากษาศาลอาญากรุงเทพใต้ คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๓๒๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ ว่า จำเลย (ผู้ร้องสอดทั้งสอง) รับสารภาพว่า ได้ทำการตัดแปลงอาคารที่พิพาทโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และไม่ได้แจ้งต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น ข้อเท็จจริงจึงรับฟังเป็นยุติว่าการตัดแปลงอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น เมื่อการกระทำต่ออาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองเกิดขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๕๗ และมีลักษณะเป็นการเปลี่ยนแปลง ต่อเติม เพิ่ม หรือขยายซึ่งลักษณะขอบเขต แบบ รูปทรง สัดส่วน น้ำหนัก เนื้อที่ของโครงสร้างของอาคารหรือส่วนต่างๆ ของอาคารซึ่งได้ก่อสร้างไว้แล้วให้ผิดไปจากเดิม โดยมีใช้มีลักษณะเป็นการซ่อมแซมหรือการตัดแปลงอาคารตามที่กำหนดในกฎกระทรวง การกระทำของผู้ร้องสอดทั้งสองจึงมีลักษณะเป็นการตัดแปลงอาคารตามความในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เมื่อการดำเนินการตัดแปลงอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นไปโดย

/ไม่ได้รับ...

ไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงเป็นการดัดแปลงอาคารที่ฝ่าฝืนต่อมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว จึงขอที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะใช้อำนาจหน้าที่ตามความในมาตรา ๔๐ โดยการออกคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคาร ผู้ควบคุมงาน ผู้ดำเนินการ ลูกจ้างหรือบริวารของบุคคลดังกล่าว ระงับการกระทำดังกล่าว มีคำสั่งห้ามมิให้บุคคลใดใช้หรือเข้าไปในสวนใดๆ ของอาคาร หรือบริเวณที่มีการกระทำดังกล่าว และจัดให้มีเครื่องหมายแสดงการห้ามนั้นไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ง่าย ณ อาคารหรือบริเวณดังกล่าว รวมถึงการพิจารณามีคำสั่งตามมาตรา ๔๑ หรือมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แล้วแต่กรณีต่อไป เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ภายหลังจากที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๒๔ มิถุนายน ๒๕๕๗ สั่งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานการขออนุญาตดัดแปลงอาคารแต่ผู้ร้องสอดทั้งสองไม่มีเอกสารหลักฐานการขออนุญาตมาแสดง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จึงได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองระงับการดัดแปลงอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ จนกว่าจะได้รับใบอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น กับได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามผู้ร้องสอดทั้งสองหรือบุคคลใดใช้หรือเข้าไปในสวนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณของอาคารในส่วนที่มีการดัดแปลง จึงเป็นการดำเนินการตามมาตรา ๔๐ (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยชอบด้วยกฎหมายแล้ว และต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ผู้ร้องสอดทั้งสองดัดแปลงอาคารที่พิพาทเป็นกรณีที่ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ จึงต้องด้วยมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะต้องมีคำสั่งให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารที่พิพาทหรือถอนอาคารทั้งหมดหรือบางส่วนภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ต้องไม่น้อยกว่า ๓๐ วัน ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารบริเวณที่ดัดแปลงชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร ที่พิพาท ภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง จึงเป็นการดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ตามมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องปฏิบัติแล้ว โดยคำสั่งให้รื้อถอนดังกล่าว ได้มีการปิดประกาศไว้ในบริเวณอาคารที่พิพาท เมื่อวันที่ ๓ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งจะถือว่าผู้ร้องสอดทั้งสองได้รับทราบคำสั่งเมื่อพ้นกำหนด

๓ วัน นับแต่วันที่ได้มีการปิดประกาศ คือ วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ตามมาตรา ๔๗ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่เมื่อผู้ร้องสอดทั้งสองได้รับทราบคำสั่งให้รื้อถอนอาคารที่พิพาทโดยชอบแล้ว มิได้ใช้สิทธิตามมาตรา ๕๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว อุทธรณ์คำสั่งให้รื้อถอนอาคารพิพาทต่อคณะกรรมการพิจารณาอุทธรณ์ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น เลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ให้ผู้ร้องสอดทั้งสอง รื้อถอนอาคารที่พิพาท จึงเป็นที่สุดในฝ่ายปกครองและผู้ร้องสอดทั้งสองจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวโดยเคร่งครัด กล่าวคือ ผู้ร้องสอดทั้งสองจะต้องรื้อถอนอาคารที่พิพาทภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันที่ ๖ ธันวาคม ๒๕๕๗ ซึ่งเป็นวันที่ผู้ร้องสอดได้รับทราบคำสั่ง คือ ภายในวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ แต่ปรากฏว่าเมื่อถึงกำหนดระยะเวลาดังกล่าวแล้ว ผู้ร้องสอดทั้งสองไม่ดำเนินการรื้อถอนอาคารพิพาท จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่จะดำเนินการตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๑) หรือ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ โดยยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งจับกุมและกักขังผู้ร้องสอดทั้งสองที่ไม่ได้ปฏิบัติตามคำสั่ง หรือดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารพิพาทเอง โดยผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นผู้รับผิดชอบค่าใช้จ่าย แต่ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้มีการดำเนินการดังกล่าวแต่อย่างใด คงปรากฏแต่เพียงว่า เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ยื่นฟ้องคดีนี้ต่อศาลปกครองชั้นต้น เมื่อวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๕๘ และศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งเมื่อวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๘ ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทำคำให้การ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๕๑๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๘ มอบอำนาจให้นายจิรวัดน์ วงษ์ชนะ นายช่างสำรวจปฏิบัติงานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไปร้องทุกข์กล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ ให้ดำเนินคดีกับผู้ร้องสอดทั้งสอง ฐานฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งให้รื้อถอนและฐานไม่รื้อถอนอาคารพิพาท ตามมาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ และเมื่อศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษา คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๔๓๒๑/๒๕๕๘ เมื่อวันที่ ๒๙ ธันวาคม ๒๕๕๘ พิพากษาจำคุกผู้ร้องสอดทั้งสองคนละ ๓ เดือน ๑๕ วัน ปรับคนละ ๗๒,๘๐๐ บาท และปรับผู้ร้องสอดทั้งสองรายวันต่อวันละ ๑๐๐ บาท นับถัดจากวันฟ้องจนกว่าผู้ร้องสอดทั้งสองจะปฏิบัติตามคำสั่งเจ้าพนักงาน แต่โทษจำคุกให้รอการลงโทษมีกำหนด ๒ ปี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบผลของคำพิพากษาศาลอาญากรุงเทพใต้ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๕๙ ตามหนังสือสถานีตำรวจนครบาลพลับพลาไชย ๒ ที่ ตช ๐๐๑๕ (บก.น.๖) ๙/๑๕๕๐ ลงวันที่ ๒๔ มีนาคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๕๙ และหนังสือ ที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ เร่งรัดให้ผู้ร้องสอดทั้งสองทำการรื้อถอนอาคารพิพาทให้แล้วเสร็จ

/โดยเร็วเท่านั้น...

โดยเร็วเท่านั้น จนเมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๐๓๔ ลงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ เสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อนุมัติให้รื้อถอนและอนุมัติแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินค่ารื้อถอน ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้อนุมัติตามที่เสนอ หลังจากนั้นไม่ปรากฏว่าได้มีการดำเนินการกับอาคารที่พิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองแต่อย่างใด

จากข้อเท็จจริงดังกล่าว แม้จะฟังได้ว่า นับตั้งแต่วันที่ ๑๓ มิถุนายน ๒๕๕๗ ที่เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ตรวจสอบพบว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองได้ดำเนินการตัดแปลงอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร โดยมีได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ซึ่งการตัดแปลงอาคารดังกล่าว ไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ จึงได้อาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๐ (๑) (๒) และ (๓) และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๓ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๔ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองระงับการตัดแปลงอาคารที่พิพาท คำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๕ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๓๓๖๖ ลงวันที่ ๒๘ สิงหาคม ๒๕๕๗ ห้ามมิให้ผู้ร้องสอดทั้งสองหรือบุคคลใดใช้หรือเข้าไปในส่วนใดๆ ของอาคารหรือบริเวณของอาคารที่พิพาท อีกทั้งยังได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารในส่วนพิพาทภายใน ๓๐ วัน นับแต่วันที่ได้รับทราบคำสั่งแล้วก็ตาม ซึ่งถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้มีการปฏิบัติหน้าที่ตามที่มาตรา ๔๐ และมาตรา ๔๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่นปฏิบัติแล้วก็ตาม แต่เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า เมื่อครบกำหนดระยะเวลาที่ผู้ร้องสอดทั้งสองจะต้องทำการรื้อถอนอาคารที่พิพาทตามคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ เมื่อวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ ผู้ร้องสอดทั้งสองไม่ดำเนินการรื้อถอนอาคารที่พิพาทแต่อย่างใด จึงเป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ที่จะต้องใช้อำนาจตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๑) หรือ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ในการยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขอให้ศาลมีคำสั่งจับกุมและกักขังผู้ร้องสอดทั้งสอง หรือดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนเอง โดยจะต้องปิดประกาศกำหนดการรื้อถอนไว้ในบริเวณนั้นแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่า ๗ วัน แต่ปรากฏว่านับจากวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ จนถึงปัจจุบัน เป็นเวลา ๔ ปีเศษ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ยังมีได้ดำเนินการตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๑) หรือ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่อย่างใด คงมีแต่เพียงมีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๑๕๑๖ ลงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๕๘ มอบอำนาจให้นายจิรวัดน์

/วงษ์ชนะ...

วงษ์ชนะ นายช่างสำรวจปฏิบัติงาน ร้องทุกข์กล่าวโทษกับพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจนครบาล พลับพลาไชย ๒ ให้ดำเนินคดีกับผู้ร้องสอดทั้งสองตามมาตรา ๖๕ และมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งเป็นเพียงมาตรการที่จะนำผู้ฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ได้รับโทษตามกฎหมายเท่านั้น กับมีหนังสือสำนักงานเขตสัมพันธวงศ์ ที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๕๙ และหนังสือที่ กท ๔๒๐๓/๔๓๖๐ ลงวันที่ ๒๖ ตุลาคม ๒๕๕๙ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองทำการรื้อถอนอาคารที่พิพาทให้แล้วเสร็จโดยเร็วเท่านั้น และแม้จะฟังได้ว่า เมื่อวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จะได้อนุมัติให้รื้อถอนอาคารที่พิพาท และอนุมัติแต่งตั้งคณะกรรมการประมาณค่ารื้อถอน ซึ่งเป็นขั้นตอนหนึ่งของการดำเนินการรื้อถอนอาคารตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ก็ตาม แต่จนถึงปัจจุบันก็ไม่ปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จัดทำประกาศกำหนดการรื้อถอนและนำประกาศดังกล่าวปิดไว้ในบริเวณอาคารที่พิพาทแต่อย่างใด กรณีจึงถือได้ว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ปฏิบัติหน้าที่ตามที่มาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กำหนดให้ต้องปฏิบัติล่าช้าเกินสมควร

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า โครงสร้างของอาคารพิพาทเป็นอาคารขนาดใหญ่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่มีความสามารถเพียงพอที่จะเข้าดำเนินการรื้อถอนด้วยตนเอง เนื่องจากขาดเทคโนโลยีและความเชี่ยวชาญ และได้คำนึงถึงความเดือดร้อนเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับและผลเสียหายที่อาจเกิดขึ้นต่ออาคารหลังอื่นๆ ในบริเวณเดียวกัน หากเข้าทำการรื้อถอนอาคารทันทีด้วยตนเอง อาจทำความเสียหายให้แก่อาคารอื่นๆ ในบริเวณข้างเคียง จึงจำเป็นต้องว่าจ้างเอกชนที่มีความรู้ความสามารถเข้าดำเนินการ นั้น เห็นว่า พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ เป็นกฎหมายที่มีเจตนารมณ์เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในด้านการควบคุมเกี่ยวกับความมั่นคงแข็งแรง ความปลอดภัยของอาคารเพื่อป้องกันมิให้เกิดภัยอันตรายที่อาจเกิดขึ้นจากการที่มีการก่อสร้าง ดัดแปลงอาคารที่ยังมิได้รับการตรวจสอบและอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ดังนั้น เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตรวจสอบพบว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองมีการดัดแปลงอาคารตั้งแต่ชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตและไม่สามารถแก้ไขเปลี่ยนแปลงให้ถูกต้องได้ อาคารที่ผู้ร้องสอดทั้งสองดัดแปลงจึงเป็นอาคารที่อาจเป็นภัยอันตราย ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะต้องดำเนินการมิให้ภัยพิบัติเกิดขึ้น โดยมีมาตรการสองมาตรการ กล่าวคือ มาตรการบังคับให้ผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติตามคำสั่งตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๑) และ (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ กับมาตรการในการนำผู้ฝ่าฝืนคำสั่งให้ได้รับโทษ ตามมาตรา ๖๖ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ซึ่งในมาตรการนี้

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีการดำเนินการกับผู้ร้องสอดทั้งสองไปแล้ว โดยศาลอาญากรุงเทพใต้ได้มีคำพิพากษาลงโทษผู้ร้องสอดทั้งสอง แต่ในส่วนมาตรการบังคับให้ผู้ฝ่าฝืนปฏิบัติตามคำสั่งนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ยังมีได้มีการดำเนินการตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ แต่อย่างไร ซึ่งในมาตรการนี้กฎหมายมิได้บังคับให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นเป็นผู้ทำการรื้อถอนด้วยตนเองแต่อย่างใด แต่ได้เปิดโอกาสให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นดำเนินการโดยมอบหมายให้เอกชนที่มีความเชี่ยวชาญในการรื้อถอนอาคารเป็นผู้ดำเนินการรื้อถอนอาคารแทนได้ โดยผู้ร้องสอดทั้งสองจะต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่าย แต่เมื่อคดีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ทราบถึงการที่ผู้ร้องสอดทั้งสองฝ่าฝืนไม่ปฏิบัติตามคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ที่ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองทำการรื้อถอนอาคารที่พิพาทภายในกำหนด ๓๐ วัน นับแต่วันรับทราบคำสั่ง ในวันที่ ๕ มกราคม ๒๕๕๘ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้มีการดำเนินการอย่างใดๆ จนเวลาล่วงเลยมาถึงวันที่ ๒๘ ธันวาคม ๒๕๕๙ รวมระยะเวลาเกือบ ๒ ปี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้อนุมัติให้รื้อถอนอาคารที่พิพาทและแต่งตั้งคณะกรรมการประเมินค่ารื้อถอน และจนถึงปัจจุบันรวมระยะเวลาทั้งสิ้น ๔ ปีเศษ ก็ยังมิได้มีการดำเนินการให้เอกชนมาดำเนินการรื้อถอนตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์แต่อย่างใด อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงฟังไม่ขึ้น

สำหรับที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ อุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่ได้รับความเสียหายจากการต่อเติมอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง จึงไม่จำต้องรื้อถอนอาคารในส่วนที่ต่อเติม นั้น เห็นว่า เมื่อผู้ร้องสอดทั้งสองได้มีการต่อเติมดัดแปลงอาคารตั้งแต่ชั้น ๑ ถึงชั้น ๔ ขนาด ๔ x ๒ เมตร สูง ๑๕ เมตร โดยไม่ได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ ให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารที่ดัดแปลงพิพาทให้แล้วเสร็จภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับคำสั่ง ซึ่งผู้ร้องสอดทั้งสองมิได้ปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าวต่อคณะกรรมการพิจารณาการอุทธรณ์ ตามมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ผู้ร้องสอดทั้งสองจึงต้องมีหน้าที่ในการรื้อถอนอาคารที่พิพาทให้แล้วเสร็จภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว เมื่อผู้ร้องสอดทั้งสองฝ่าฝืนไม่ดำเนินการรื้อถอนอาคารที่พิพาท ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น จะต้องอาศัยอำนาจตามมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารที่พิพาท แม้การดัดแปลงอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสองจะไม่ทำให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเสียหายก็ตาม อุทธรณ์ของผู้ร้องสอดที่ ๑ ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน

/ประเด็นที่สอง...

ประเด็นที่สอง การกระทำของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น เป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีหรือไม่ หากเป็นการกระทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จะต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายให้กับผู้ฟ้องคดีหรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า มาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหายถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ บัญญัติว่า หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบต่อผู้เสียหายในผลแห่งละเมิดที่เจ้าหน้าที่ของตนได้กระทำในการปฏิบัติหน้าที่ ในกรณีนี้ผู้เสียหายอาจฟ้องหน่วยงานของรัฐดังกล่าวได้โดยตรง แต่จะฟ้องเจ้าหน้าที่ไม่ได้ เมื่อศาลวินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่า การดำเนินการตัดแปลงอาคารที่พิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองเป็นไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากมิได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ประกอบกับเมื่อผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างตามคำฟ้อง และฟ้องเพิ่มเติมว่า ผู้ร้องสอดทั้งสองดำเนินการตัดแปลงอาคารโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมาย โดยการอาศัยผนังบ้านของผู้ฟ้องคดีเป็นผนังบ้านร่วมของผู้ร้องสอดทั้งสอง และทำการต่อเติมอาคาร ตั้งแต่ชั้นที่ ๑ จนถึงดาดฟ้า (ชั้น ๔) มีการยึดโครงสร้างบ้านผู้ฟ้องคดีเป็นส่วนหนึ่งของอาคารของผู้ร้องสอดทั้งสอง โดยการเจาะผนังบ้านทำให้เกิดการสั่นสะเทือนและเกิดการแตกร้าวของผนังบ้าน และมีการสร้างดาดฟ้าเหนือดาดฟ้าหลังคาบ้านผู้ฟ้องคดี ลักษณะเป็นการลาดเอียงมายังฝั่งบ้านของผู้ฟ้องคดี ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้มีหนังสือร้องเรียนการกระทำของผู้ร้องสอดทั้งสอง ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๘ และคำสั่งเลขที่ กท ๔๒๐๓/๔๔๗๙ ลงวันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ สั่งให้ผู้ร้องสอดทั้งสองรื้อถอนอาคารที่พิพาท ให้เสร็จภายในระยะเวลาที่กำหนด แต่ผู้ร้องสอดทั้งสองไม่ดำเนินการรื้อถอนอาคารที่พิพาท ทำให้ผนังอาคารของผู้ฟ้องคดีมีรอยแตกร้าวเพิ่มขึ้นจากเดิม และเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๙ เกิดฝนตกหนักทำให้น้ำไหลพาเอาเศษปูนที่ผู้ร้องสอดทั้งสองโบกไว้ที่หลังคาส่วนที่ต่อเติมเข้ามา ตามรอยต่อบริเวณผนังอาคารเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าจ้างช่างที่คำนวณการซ่อมแซมดาดฟ้ารวมกับวัสดุ เป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท และค่าเสียหายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจเป็นเงินจำนวน ๑,๔๗๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินจำนวน ๑,๕๑๕,๐๐๐ บาท ขอให้ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีชดใช้ค่าเสียหายเป็นจำนวนกึ่งหนึ่ง คิดเป็นเงินจำนวน ๗๕๗,๕๐๐ บาท นั้น เมื่อศาลพิจารณาภาพถ่ายประกอบคำฟ้องและคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีที่อ้างว่าเป็นภาพถ่ายบริเวณที่พิพาทซึ่งมีการตัดแปลงอาคารโดยฝ่าฝืนต่อกฎหมายของผู้ร้องสอดทั้งสอง ภาพถ่ายแสดงรอยแตกร้าวของอาคารผู้ฟ้องคดี และภาพถ่ายแสดง ความเสียหายของอาคารผู้ฟ้องคดีจากคราบน้ำฝนและรอยน้ำปูนที่ไหลเกาะติดบริเวณผนังอาคาร

/ประกอบกับ...

ประกอบกับภาพถ่ายอาคารในบริเวณที่พิพาทของผู้ร้องสอดที่ ๑ ที่ยื่นประกอบคำให้การเพิ่มเติม แก่คำคัดค้านคำให้การ ฉบับลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๕๘ ต่อศาลปกครองชั้นต้น ว่า ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้ทำการก่อสร้างกำแพงคอนกรีตขึ้นใหม่แล้วนำเหล็กฉากสำหรับวางฝ้าที่บาร์มายึดติดกับกำแพง โดยนำโครงหน้าต่างสำหรับกันขโมย มาเชื่อมเป็นโครงเหล็กไว้รองรับหลังคากระเบื้องลอนคู่ ส่วนช่องว่างระหว่างโครงเหล็กและกำแพงผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้วางรางน้ำ แต่ครอบครัวผู้ฟ้องคดี ได้วางตะแกรงเหล็กสี่เหลี่ยมวางล้าบุงที่ของผู้ร้องสอดที่ ๑ และได้นำกระถางต้นไม้วางทับด้านบน อีกชั้นหนึ่ง ทำให้ผู้ร้องสอดที่ ๑ ไม่อาจวางรางน้ำฝนได้สนิท เนื่องจากตะแกรงดังกล่าวมาชนกับรางน้ำ ของผู้ร้องสอดที่ ๑ นอกจากนี้ผู้ฟ้องคดียังนำน้ำมันที่ใช้แล้วมาเทราดบนสันกำแพงของผู้ร้องสอดที่ ๑ ตลอดแนว เป็นอุปสรรคทำให้ไม่สามารถหาวัสดุไม่ว่าปูน ทราย ซิลิโคน โพรยูริเทน หรือสิ่งอื่นใด เพราะจะไม่สามารถยึดติดคอนกรีตกับรางน้ำได้เลย ต่อมาฝนตกหนักน้ำท่วมเข้าบ้านจากดาดฟ้า ไหลลงชั้น ๔ ชั้น ๓ ชั้น ๒ ชั้นลอย และชั้น ๑ จนทรัพย์สินของผู้ร้องสอดเสียหายเป็นจำนวนมาก ข้อเท็จจริงจึงรับฟังได้ว่า ในการดำเนินการก่อสร้างอาคารที่พิพาท ผู้ร้องสอดทั้งสองได้ทำกำแพงปูน ขึ้นใหม่ติดกับผนังอาคารของผู้ฟ้องคดี โดยเฉพาะในบริเวณหลังคา ผู้ร้องสอดที่ ๑ ได้นำ เหล็กฉากสำหรับวางฝ้าที่บาร์มายึดติดกับกำแพงคอนกรีตที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ก่อขึ้นใหม่ แล้วนำ โครงหน้าต่างสำหรับกันขโมยมายึดเชื่อมติดกับเหล็กสำหรับวางฝ้าที่บาร์เป็นโครงเหล็กรองรับ หลังคากระเบื้องลอนคู่ โดยได้ทำการติดตั้งรางน้ำระหว่างชายคาของผู้ร้องสอดทั้งสองกับผนัง อาคารของผู้ฟ้องคดีเพื่อรองรับน้ำฝนที่ไหลจากหลังคาของผู้ร้องสอดทั้งสอง การติดตั้งแผงเหล็ก สำหรับวางฝ้าที่บาร์ของผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงจำเป็นต้องเจาะเชื่อมติดกับผนังกำแพงของผู้ร้องสอดที่ ๑ ในลักษณะที่มีความมั่นคงแข็งแรงอย่างมาก เนื่องจากแผงเหล็กสำหรับวางฝ้าที่บาร์ดังกล่าว ต้องรองรับน้ำหนักของโครงเหล็กสำหรับทำหน้าต่างกันขโมยที่ผู้ร้องสอดที่ ๑ ใช้เป็นโครงรองรับ หลังคาและน้ำหนักของหลังคาซึ่งเป็นกระเบื้องลอนคู่ การเจาะยึดโครงเหล็กที่บาร์กับผนังกำแพง ของผู้ร้องสอดที่ ๑ จึงเชื่อว่าจะก่อให้เกิดการแตกร้าวของผนังอาคารผู้ฟ้องคดีซึ่งอยู่ติดกัน เมื่อฝนตกทำให้น้ำฝนชะล้างพาเอาคราบปูนและสิ่งสกปรกต่างๆ ที่อยู่บริเวณผนังอาคาร ไหลเข้าไปทางผนังอาคารที่แตกร้าวจนเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดี และเมื่อผู้ฟ้องคดีอ้างว่า เหตุฝนตกหนักทำให้น้ำไหลพาเอาเศษปูนเข้ามาจนเกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีเกิดขึ้นเมื่อวันที่ ๒๑ กันยายน ๒๕๕๘ ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่ศาลได้วินิจฉัยมาแล้วข้างต้นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ในการรื้อถอนอาคารที่พิพาทของผู้ร้องสอดทั้งสองล่าช้าเกินสมควร ประกอบกับ เมื่อศาลปกครองชั้นต้นได้ส่งสำเนาคำฟ้อง คำฟ้องเพิ่มเติมและเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งรวมถึงภาพถ่ายที่เกิดเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามโต้แย้งคัดค้านแล้ว ไม่ปรากฏว่าผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้คัดค้านถึงความเสียหายดังกล่าวต่อศาลปกครองชั้นต้นว่า มิได้เกิดขึ้น ในช่วงเวลาที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรแต่อย่างใด กรณีจึงฟังว่าการที่

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

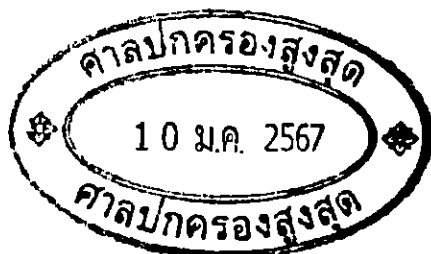
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติหน้าที่ในการรื้อถอนอาคารที่พิพาทล่าช้าเกินสมควรทำให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีและเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มิได้กระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้น

เมื่อฟังเป็นยุติว่า การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ปฏิบัติราชการแทนผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร ในฐานะเจ้าพนักงานท้องถิ่น ปฏิบัติหน้าที่ล่าช้าเกินสมควรไม่ดำเนินการรื้อถอนอาคารที่ผู้ร้องสอดทั้งสองดัดแปลงโดยไม่ได้รับอนุญาต ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการกระทำละเมิดต่อผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในฐานะหน่วยงานต้นสังกัดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงต้องรับผิดชอบต่อผู้ฟ้องคดีตามมาตรา ๕ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ส่วนค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีจะได้รับแค่ไหนเพียงใดนั้น มาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บัญญัติว่า ค่าสินไหมทดแทนจะพึงใช้โดยสถานใดเพียงใดนั้น ให้ศาลวินิจฉัยตามควรแก่พฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด เมื่อคดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องเรียกค่าเสียหายจากการที่น้ำไหลเข้ามาตามรอยบริเวณผนังอาคารเป็นเหตุให้สิ่งของภายในอาคารได้รับความเสียหายเป็นเงินจำนวน ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าซ่อมแซมชั้นดาดฟ้าพร้อมค่าวัสดุเป็นเงิน ๒๐,๐๐๐ บาท ค่าเสียหายที่กระทบต่อจิตใจนับตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๕๗ อันเป็นวันทำการละเมิดจนถึงวันฟ้องเป็นเวลา ๒๙๕ วัน เป็นเงินวันละ ๕,๐๐๐ บาท รวม ๑,๔๗๕,๐๐๐ บาท รวมเป็นเงินค่าเสียหายทั้งสิ้น ๑,๕๑๕,๐๐๐ บาท ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนความเสียหายแก่ผู้ฟ้องคดีจำนวนครึ่งหนึ่งของความเสียหายทั้งหมด คิดเป็นเงินจำนวน ๗๕๗,๕๐๐ บาท และให้ชดใช้ค่าเสียหายที่ส่งผลกระทบต่อจิตใจเป็นเงินวันที่ ๕,๐๐๐ บาท นับจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะรื้อถอนอาคารเสร็จ พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ซึ่งศาลปกครองชั้นต้นได้พิจารณาพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิด ตามมาตรา ๔๓๘ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์แล้ว มีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้อุทธรณ์จำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชดใช้ให้แก่ผู้ฟ้องคดี จำนวนเงินค่าสินไหมทดแทนที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท จึงเหมาะสมตามพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งละเมิดแล้ว อย่างไรก็ตาม ในส่วนดอกเบี้ยของเงินจำนวนดังกล่าวที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชำระแก่ผู้ฟ้องคดีในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จนั้น โดยที่ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๒๒๔ วรรคหนึ่ง

/บัญญัติว่า...

บัญญัติว่า หนี้เงินนั้น ท่านให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดร้อยละเจ็ดกึ่งต่อปี... มาตรา ๒๐๖ บัญญัติว่า ในกรณีหนี้อันเกิดจากมูลละเมิด ลูกหนี้ได้ชื่อว่าผิดนัดมาแต่เวลาที่ทำละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงต้องชำระดอกเบี้ยจากต้นเงินดังกล่าวในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปี นับแต่วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๘ ซึ่งเป็นวันถัดจากวันฟ้องคดี แต่ต่อมาเมื่อได้มีการตราพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ พ.ศ. ๒๕๖๔ ซึ่งประกาศในราชกิจจานุเบกษาเมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และมีผลใช้บังคับเมื่อวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ มาตรา ๓ บัญญัติว่า ให้ยกเลิกความในมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๗ ถ้าจะต้องเสียดอกเบี้ยแก่กันและมีได้กำหนดอัตราดอกเบี้ยไว้โดยนิติกรรมหรือโดยบทกฎหมาย อันขัดแย้ง ให้ใช้อัตราร้อยละสามต่อปี วรรคสอง อัตรตามวรรคหนึ่งอาจปรับเปลี่ยนให้ลดลงหรือเพิ่มขึ้นเพื่อให้สอดคล้องกับสภาพเศรษฐกิจของประเทศได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา โดยปกติให้กระทรวงการคลังพิจารณาทบทวนทุกสามปีให้ใกล้เคียงกับอัตรานี้ระหว่างดอกเบี้ยเงินฝากกับอัตราดอกเบี้ยเงินให้กู้ยืมของธนาคารพาณิชย์” มาตรา ๔ บัญญัติว่า ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน “มาตรา ๒๒๔ หนี้เงินนั้น ให้คิดดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดในอัตราที่กำหนดตามมาตรา ๗ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละสองต่อปี ถ้าเจ้าหนี้อาจจะเรียกดอกเบี้ยได้สูงกว่านั้นโดยอาศัยเหตุอย่างอื่นอันชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้คงส่งดอกเบี้ยต่อไปตามนั้น...” มาตรา ๖ บัญญัติว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๗ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ ให้ใช้แก่การคิดดอกเบี้ยที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ และมาตรา ๗ บัญญัติว่า บทบัญญัติตามมาตรา ๒๒๔ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดนี้ ให้ใช้แก่การคิดดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ แต่ไม่กระทบกระเทือนถึงการคิดดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดนี้ใช้บังคับ โดยผลบังคับของพระราชกำหนดดังกล่าว ดอกเบี้ยผิดนัดในระหว่างช่วงเวลาก่อนที่พระราชกำหนดดังกล่าวใช้บังคับ ยังคงคิดในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย ส่วนดอกเบี้ยผิดนัดที่ถึงกำหนดเวลาชำระตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ อันเป็นวันที่พระราชกำหนดดังกล่าวใช้บังคับเป็นต้นไป ต้องคิดดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงต้องชำระดอกเบี้ยของต้นเงินค่าเสียหายจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันฟ้องจนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ ในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหายดังกล่าว และดอกเบี้ยผิดนัดตั้งแต่วันที่ ๑๑

/เมษายน...

เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา ซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี ของต้นเงินค่าเสียหาย

ส่วนที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ อุทธรณ์ว่า ค่าเสียหายจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท ที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชำระแก่ผู้ฟ้องคดี ซึ่งเป็นค่าเสียหายจากการซ่อมแซมรอยแตกร้าวรื้อซึม ฉาบปูนและทาสี อาคารของผู้ฟ้องคดีนั้น ผู้ฟ้องคดีได้เพิ่มเติมค่าเสียหายเข้ามาใหม่ในคำชี้แจงฉบับลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๖๐ และศาลปกครองชั้นต้นได้ส่งสำเนาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ทราบ โดยมีคำสั่งให้ทำคำคัดค้าน เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มิได้ทำคำคัดค้าน ศาลมีอำนาจนำมารับฟังเป็นผลร้ายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ศาลควรแสวงหาข้อเท็จจริงและรับฟังพยานหลักฐานอย่างรอบด้าน กรณียังไม่มีพยานหลักฐานอันมั่นคงเพียงพอที่จะถือว่ารอยแตกร้าวเป็นผลโดยตรงจากการละเลยต่อหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น เห็นว่าพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ มาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า การพิจารณาพิพากษาคดีต้องดำเนินการให้เสร็จสิ้นไปโดยเร็ว แต่ต้องเปิดโอกาสให้คู่กรณีชี้แจงและแสดงพยานหลักฐานประกอบคำชี้แจงของตนตามควรแก่กรณี... วรรคสอง บัญญัติว่า คู่กรณีมีสิทธิขอตรวจดูพยานหลักฐานที่แต่ละฝ่ายได้ยื่นไว้ในสำนวน เว้นแต่กรณีใดมีกฎหมายคุ้มครองให้ไม่ต้องเปิดเผยหรือศาลปกครองเห็นว่าจำเป็นต้องไม่เปิดเผย เพื่อมิให้เกิดความเสียหายแก่การดำเนินงานของรัฐ แต่กรณีที่ไม่เปิดเผยดังกล่าว ศาลปกครองจะนำมาใช้รับฟังในการพิจารณาพิพากษาคดีไม่ได้ ระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุดว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๓ ข้อ ๔๓ กำหนดว่า ให้ผู้ถูกฟ้องคดียื่นคำให้การโดยชัดแจ้ง แสดงการปฏิเสธหรือยอมรับข้อหาที่ปรากฏในคำฟ้องและคำขอท้ายฟ้อง และเหตุแห่งการนั้น... ทั้งนี้ ภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับสำเนาคำฟ้อง หรือภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนด ข้อ ๔๖ กำหนดว่า ในกรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีมิได้จัดทำคำให้การพร้อมทั้งพยานหลักฐานยื่นต่อศาลภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ถือว่าผู้ถูกฟ้องคดียอมรับข้อเท็จจริงตามข้อหาของผู้ฟ้องคดี และให้ศาลพิจารณาพิพากษาต่อไปตามที่เห็นเป็นการยุติธรรม ข้อ ๖๕ กำหนดว่า ศาลมีดุลพินิจที่จะรับฟังพยานหลักฐานที่ได้มาตามกระบวนการพิจารณาโดยไม่จำกัดเฉพาะที่เสนอโดยคู่กรณี แต่พยานหลักฐานนั้นจะต้องเป็นพยานหลักฐานที่คู่กรณีผู้มีส่วนได้เสียมีโอกาสขอตรวจดู ทราบและแสดงพยานหลักฐานเพื่อยืนยันหรือหักล้าง คดีนี้ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ภายหลังจากที่ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำฟ้องเพิ่มเติม ฉบับลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๕๙ และศาลปกครองชั้นต้นได้มีคำสั่งลงวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ สั่งรับคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณาแล้ว

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นได้มีหมายแจ้งคำสั่งศาล ฉบับลงวันที่ ๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ส่งสำเนาคำฟ้องเพิ่มเติมและสำเนายานหลักฐานที่เกี่ยวข้องให้ผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามทำคำให้การแก้คำฟ้องเพิ่มเติมพร้อมยานหลักฐาน ยื่นต่อศาลภายใน ๓๐ วันนับแต่วันที่ได้รับหมาย ต่อมาผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามโดยนายวิญญูกรรม พรเทพาประสิทธิ์ นิติกรปฏิบัติการ สำนักกฎหมายและคดี สำนักปลัดกรุงเทพมหานคร ในฐานะผู้รับมอบอำนาจจากผู้ถูกฟ้องคดีทั้งสามได้ทำคำให้การแก้คำฟ้องเพิ่มเติม ฉบับลงวันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๐ ยื่นต่อศาลปกครองชั้นต้นโดยมิได้โต้แย้งคัดค้านคำฟ้องเพิ่มเติมของผู้ฟ้องคดีว่าความเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างมิได้เกิดจากการละเลยต่อหน้าที่ในการเข้าดำเนินการรื้อถอนอาคารที่พิพาทของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือเกิดจากการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวล่าช้าเกินสมควร ทั้งมิได้โต้แย้งคัดค้านในเรื่องจำนวนค่าเสียหายที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด การดำเนินกระบวนการพิจารณาคดี ตลอดจนการรับฟังยานหลักฐานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในส่วนของศาลปกครองชั้นต้นจึงเป็นไปโดยชอบตามมาตรา ๕๕ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกอบกับข้อ ๔๓ ข้อ ๔๖ และข้อ ๖๕ แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ แล้ว อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ฟังไม่ขึ้น

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษาให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ในส่วนที่มีการดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่คดีถึงที่สุด โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำกับดูแลและติดตามผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงิน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปี นับแต่วันถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จ คืบค่าธรรมเนียมศาลบางส่วนตามส่วนแห่งการชนะคดีแก่ผู้ฟ้องคดี คำขออื่นนอกจากนี้ให้ยก และให้ยกฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นฟ้องด้วยบางส่วน

พิพากษาแก้คำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เป็นให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการหรือจัดให้มีการรื้อถอนอาคารเลขที่ ๑๑๐๔ แขวงตลาดน้อย เขตสัมพันธวงศ์ กรุงเทพมหานคร ของผู้ร้องสอดที่ ๑ และผู้ร้องสอดที่ ๒ ในส่วนที่มีการดัดแปลงอาคารโดยไม่ได้รับอนุญาต ตามอำนาจหน้าที่ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. ๒๕๒๒ ให้แล้วเสร็จภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ม่คำพิพากษา โดยให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กำกับดูแลและติดตามผลการปฏิบัติหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมาย

/และให้...

และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ รับผิดคดีใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ฟ้องคดีเป็นเงินจำนวน ๑๐,๐๐๐ บาท พร้อมดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๗.๕ ต่อปีของต้นเงินดังกล่าว นับตั้งแต่วันที่ถัดจากวันฟ้องคดี (วันที่ ๗ มีนาคม ๒๕๕๘) จนถึงวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๖๔ และชำระดอกเบี้ยในอัตราร้อยละ ๓ ต่อปี หรืออัตราดอกเบี้ยใหม่ที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกาซึ่งออกตามความในมาตรา ๗ วรรคสอง แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บวกด้วยอัตราเพิ่มร้อยละ ๒ ต่อปี นับตั้งแต่วันที่ ๑๑ เมษายน ๒๕๖๔ เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จ นอกจากนี้ก็แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

นายอนุวัฒน์ ธาราแสวง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวนและ
ตุลาการหัวหน้าคณะ

นายธีรรัฐ อร่ามทวีทอง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายเสน่ห์ บุญมานพ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายอนนท์ อติเรกสมบัติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

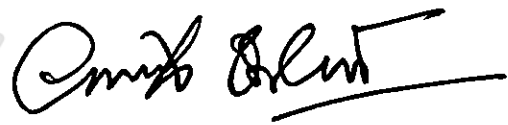
นายสถาพร สติชัยปิยะรัตน์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายสมสกุล ณ บางช้าง

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๕๖๑/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่
อ. ๒๖/๒๕๖๗ ได้ทำคำพิพากษาโดยนายเสน่ห์ บุญมานพ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด
และนายสถาพร สติชัยปิยะรัตน์ ตุลาการศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ
 และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจากนายเสน่ห์ บุญมานพ พ้นจากตำแหน่ง
 ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับมาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้ง
 ศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๒ และนายสถาพร สติชัยปิยะรัตน์ พ้นจากตำแหน่ง
 ตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๒) แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้
 จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายวรพจน์ วิศรุตพิชญ์)
ประธานศาลปกครองสูงสุด